

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

ואתחנן - שבת נחמו
"לטעום" מהבלי גבול דהגאולה

שיחות קודש
מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וארבע לבריאה

ה' תהא שנת פלאות דגולות

שנת השבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ז מנחם-אב ה'תשנ"א

„נחמו לואתחנן” שקורין לעולם בשבת שאחר תשעה באב.

ונקודת הביאור⁸ - „נחמו נחמו עמי”, „נחמה בכפלים”, „על בית ראשון ועל בית שני”¹⁰, היא הנחמה דבנין ביהמ”ק השלישי בגאולה השלישית, בית נצח¹¹ וגאולה נצחית (שאין אחרי גלות¹²), וענין זה שייך גם ל„ואתחנן”, תפלתו¹³ של משה להכנס לארץ, כידוע¹⁴ שאילו זכו ישראל לכניסה לארץ ולבנין ביהמ”ק ע”י משה, היתה תיכף ומיד גאולה נצחית וביהמ”ק נצחי.

ב. אבל, בפרשת ואתחנן מודגש גם (ובעיקר) שבקשת משה להכנס לארץ לא נתקיימה, כמפורש בקרא¹⁵, „ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי”, ועד „ויאמר ה' אלי גוי אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה עלה ראש הפסגה גוי כי לא תעבור את הירדן הזה וצו את יהושע גוי והוא ינחיל אותם את הארץ גוי”¹⁶, היינו, שבפרשת ואתחנן מודגש שבפועל היתה הכניסה לארץ (לא ע”י משה, אלא ע”י יהושע, שלאח”ז ה” חורבן וגלות וכמ”ש בהמשך

א. ידועי שגם ההפטרות ד„שבע דנחמתא” (ש„מפטירין בנחמות ישעיהו מאחר תשעה באב עד ראש השנה”¹⁷) שהם „לפי הזמן ולפי המאורע” (ולא כמו ההפטרות דשאר שבתות השנה שהם „מענין הפרשיות דומה בדומה”¹⁸), יש להם קשר ושייכות ל„ענין הפרשיות”, כיון שגם המאורעות דומני השנה (לפי הזמן ולפי המאורע”) שייכים לפרשת השבוע¹⁹, כדברי השל”ה²⁰, „המועדים של כל השנה . . . בכולן יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן כי הכל מיד ה' השכיל”.

ובנדוד²¹, ששבת נחמו, ע”ש התחלת ההפטרה „נחמו נחמו עמי”²², התחלת וראש (שכולל כל פרטי הענינים ד„שבע דנחמתא” - שייך לפרשת ואתחנן

1) ראה גם לקו”ש ח”ט ע’ 61 ובהערות שם.

2) רמב”ם הל’ תפלה פ”ג ה”ט.

3) טושו”ע או”ח סו”ס תכח.

4) והפרשיות שהפטרותיהן משתנות בהתאם לשינויים בקביעות זמני השנה (כמו פ’ ראה, שכשחל בו ר”ח אלול יש מפטירין השמים כסאי במקום עני’ סויעה (טושו”ע שם סתכ”ה ס”ב), וכן פ’ וילך, שכשקורין אותה בין ר”ה ליוהכ”פ מפטירין שובה במקום שוש אשיש שמפטירין כשנצבים וילך מחוברין) - יש לומר, שבתוכן פרשיות אלו ישנם בי’ ענינים שמתאימים לתוכן בי’ הזמנים.

ולדוגמא (בשייכות לתלת דפורענותא שלפני שבע דנחמתא) בפרשת פינחס שהפטרותה משתנית לפי קביעות השנה (שבכמה שנים חלה לפני בין המצרים, ובכמה שנים בתוך בין המצרים) - שבענין הגאולה שבפרשת פינחס [כמודגש בשם הפרשה - „פינחס זה אליהו”, מבשר הגאולה, ובתוכנה - חלוקת הארץ] ישנם בי’ אופנים: (א) גאולה שלפני (ולמעלה מ)בין המצרים, (ב) גאולה שבתוך (ומבטלת ומהפכת) בין המצרים.

5) חלק תושב”כ ר”פ וישב (רצו), א.

6) ישע”י מ, א.

7) טושו”ע שם. וראה לקו”ש שם.

8) ראה גם שה”ש תשמ”ח ח”ב ע’ 577 ואילך.

9) איכ”ר פ”א.

10) יל”ש ישע”י רמו תמה.

11) זח”א כה, א. ח”ג רכא, א.

12) מכילתא בשלח טו, א. ועוד.

13) ועד לתקט”ו תפלות, כמנין „ואתחנן”

(דב”ר פ”א, יו”ד).

14) ראה מג”ע אופן קפה (הובא ביל”ר

פרשתנו). אלשיך אוה”ח ועוד ריש פרשתנו.

אוה”ח פרשתנו ע’ סה. צג. (כך ו’) ברא. ועוד.

15) ג, כו ואילך.

16) וחזור וכופל בהמשך הפרשה - „וה’

התאנף בי על דבריכם וישבע לבלתי עברי את

הירדן וגו” (ד, כא).

בסוף מלכות רביעית שנאמר²⁴ איש צמח שמו ומתחתיו יצמח²⁵.

ויש לומר, שהשייכות ד, כפל" לגאולה מרומזת גם בלשון הכתוב²⁶, „כפלים לתושי” - „תושי” גם מלשון ישועה (גאולה).

ובביאור הענין (בפשטות²⁷) - יש לומר:

„כפלים” - פעמים רבות, כולל (נוסף על ב' פעמים ככה) גם ריבוי, או גם ריבוי גדול, ועד לתכלית הריבוי באופן של בלי גבול²⁸, כפי שמצינו בדרו”ל שלמדים מכפל הלשון בכתוב „אפילו מאה פעמים”²⁹, שהכוונה בזה (לא להגביל החיוב למאה פעמים ולא יותר, אלא גם לריבוי גדול יותר ועד לתכלית הריבוי שנכלל בהשלימות ד, „מאה” (כמארז”ל³⁰ „חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום”, שבהם נכללים כל הברכות וההארות וההמשכות וההשפעות העליונות³¹) - כי השלימות דכל הענינים היא במספר עשר (מספר השלם³²) כפי שכל א' מהם כולל מעשר (עשר פעמים עשר), מספר מאה,

הפרשה¹⁷ „כי תוליד בנים וגו'” - הקריאה דתשעה באב¹⁸).

ואיך מתאים זה עם תוכן ההפטרה ע”ד ביטול ושלילת החורבן והגלות ע”י הנחמה בכפלים שבגאולה נצחית וביהמ”ק נצחי?

ואף שלכאורה אפ”ל שבפרשת ואתחנן מודגש הצורך וההכרח בנחמה בכפלים שבגאולה האמיתית והשלימה (בגלל החורבן והגלות, כיון שהכניסה לארץ לא היתה ע”י משה), מסתבר לומר שגם הנחמה בכפליים עצמה (לא רק הצורך וההכרח בה) שייכת לתוכנה של פרשת ואתחנן, כדלקמן.

ג. ויובן בהקדם הביאור בתוכנה של ההפטרה הראשונה ד, שבע דנחמתא, „נחמו נחמו עמי” - „נחמה בכפליים”:

שייכותה של ההפטרה לענין הגאולה היא (נוסף על כללות ענין ה, „נחמה”, „נחמו”) גם מצד ענין הכפל (נחמה בכפלים¹⁹) - כידוע ש, „כפל” שייך ומורה על ענין הגאולה, כדאיתא במדרש²⁰ „חמש אותיות נכפלו וכולם לשון גאולה, כ”ך שבו נגאל אברהם אבינו מאור כשדים שנאמר²¹ לך לך מארצך, מ”ם כו’, נ”ן כו’, פ”ף בו נגאלו אבותינו ממצרים, שנאמר²² פקד פקדתי, צ”ץ בו עתיד הקב”ה לגאול לישראל²³

(17) ד, כה.

(18) רמ”א או”ח סתקנ”ט.

(19) נוסף לכך שבנדוד”ר גם הכפל עצמו הוא בענין הנחמה.

(20) יל”ש ר”פ לך לך (רמז סד). פרדר”א פמ”ח. וראה גם במדב”ר פי”ח, כא. תנחומא קרח יב.

(21) ר”פ לך לך.

(22) שמות ג, טו.

(23) ובפרדר”א הנ”ל מוסיף: „ולומר להם צמח צמחתי לכם” (ומשמיט „בסוף מלכות רביעית”).

(24) זכר” ו, יב.

(25) ובפרדר”א מוסיף סיומא דקרא: „ובנה את היכל ה’”. ובכמדב”ר ותנחומא מוסיף: „זה משיח, (וכן הוא) אומר והקימותי לדוד צמח צדיק (ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ)”.

(26) איוב יא, ו.

(27) נוסף על הביאור ע”ד הקבלה והחסידות - ראה ד”ה ויאמר גו’ לך לך תרכ”ז. תר”ל. הובא בסד”ה נחמו עת”ר (וראה לקמן הערה 91).

(28) כי, כל זמן שהריבוי הוא במדידה והגבלה, אין זה ריבוי באמת לאמיתו, שהרי יכולים להוסיף ריבוי גדול יותר.

(29) ב”מ לא, א.

(30) מנחות מג, סע”ב.

(31) ראה בארוכה המשך חייב אדם לברך תרל”ח. ובכ”מ.

(32) ראב”ע לשמות ג, טו. פרדס ש”ב.

הפעולה (בלשון עבר, ועד"ז „פקד) יפקוד“, בלשון עתיד³⁶). ועד"ז בכפל ד, „צמח גו' יצמח“ - ש, „צמח“ הוא השורש, ו, „יצמח“ היא הפעולה.

משא"כ בכפל ד, „נחמו נחמו“ - אין חילוק באותיותיהן ונקודותיהן של התיבות הכפולות, ששתיהן שוות ממש.

ובביאור המעלה בכפל ב' תיבות שוות ממש („נחמו נחמו“) לגבי כפל ב' תיבות שיש חילוק ביניהם (בפירושן, כמו „לך לך“, או גם באותיותיהן כמו „פקד פקדתי“) - יש לומר:

כפל התיבה בשינוי מפעם הראשונה (כמו „פקד פקדתי“) - מורה שיש אופנים שונים בהדבר, או שיש עוד פרט וענין מסויים שלא נכלל בפעם הראשונה, ולכן יש צורך בהוספה או הבהרה ע"י השינוי בכפל הלשון לגבי פעם הראשונה. כלומר, נוסף על חיווק כללות הדבר ע"י כפל הלשון, מודגש בשינוי כפל הלשון שבכללות הדבר ישנם אופנים שונים שחלוקים זה מזה.

משא"כ כשכפל התיבה הוא שווה ממש (כמו „נחמו נחמו“) - אין חילוק באופני הדבר, ולא הוספת פרט וענין מסויים שלא נכלל בפעם הראשונה, כי אם ענין הכפל כשלעצמו.

וביאור החילוק שביניהם בנוגע לענין הבלתי-גבול (כפל) שבגאולה - שבכפל ד, „פקד פקדתי“ מודגש (גם) שיש אופנים שונים בהגאולה (ובכללות - החילוק שבין גאולה ראשונה ובית ראשון לגאולה שני' ובית שני, ויש בזה מה שאין בזה, ובמילא אין זה בלי-גבול לאמיתתו,

ובמילא נכלל בזה גם ההתכללות דעשר בכל א' מהמאה (עשר פעמים מאה), מספר אלף, וכן ההתכללות דעשר בכל א' מהאלף (עשר פעמים אלף), מספר רבבה, וכולל גם „רבבה“ (מלשון) ריבוי, ועד לתכלית הריבוי ש, „לא יספר מרוב“³⁷.

ועפ"ז יש לבאר הקשר והשייכות דכפל לגאולה - כי, ענין הכפל בלי גבול, שייך לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יתגלה בעולם האור האלקי³⁸ הברי גבול (ובלשון הקבלה והחסידות: גילוי אור אין סוף), ולכן יהיו כל הענינים בשלימות האמיתית, החל מהשלימות האמיתית דגאולה וביהמ"ק, גאולה נצחית וביהמ"ק נצחי, בלי גבול (דלא כבית ראשון ובית שני (בגאולה ראשונה ושני') שהיו במשך זמן מוגבל, ת"י ות"כ שנה).

ד. ויש לומר, שהבלי גבול שבגאולה האמיתית והשלימה מודגש בכפל ד, „נחמו נחמו“ יותר מאשר ב, „חמש אותיות (ש)נכפלו וכולן לשון גאולה“:

בכפל ד, „לך לך“ - ב' התיבות שוות באותיותיהן (למ"ד וכ"ף פשוטה), אבל חלוקות הן בפירושן ותוכנן (מצד החילוק בנקודותיהן) - „לך“ (למ"ד בסגול וכ"ף בשווא) פירושו הליכה, ו, „לך“ (למ"ד בשווא וכ"ף בקמץ) פירושו „להנאתך ולטובתך“³⁹ (די"ל שכולל גם הנאת יטובת גאולתו מאור כשדים).

בכפל ד, „פקד פקדתי“ - פירוש ותוכן ב' התיבות שווה (לשון פקידה), אבל יש חילוק באותיותיהן (ובנקודותיהן) - „פקד“ הוא שורש התיבה, ו, „פקדתי“ היא

(33) וישלח לב, יג.

(34) ובלשון הכתוב בהפטרה דשבת נחמו - „ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר“ (ישעי' מ, ה).

(35) פרש"י עה"פ.

(36) משא"כ „פקד“ - לשון הוה, כמו זכור, שמור, וכיו"ב (ראה פרש"י דברים א, טו. תבוא כו, א. ועוד).

ה. וביאור הענין בפרטיות יותר - שהבלי-גבול שבכפל ד, נחמו נחמו אינו שולל ח"ו המעלות הפרטיות שבאופני הגאולה, אלא שמעלות פרטיות אלו הם מצד הבלי-גבול שבגאולה:

מהפירושים ד, נחמה בכפלים" (נחמו נחמו) - שכפל הנחמה הוא, על בית ראשון ועל בית שני" (כניל ס"א).

וצריך להביא⁴²: כיון שהנחמה היא ללא רק דברי פיוס וכיו"ב, אלא עי"ז שביהמ"ק נבנה מחדש, למאי נפק"מ שנחמה זו (עי" בנין ביהמ"ק) היא על שני חורבנין של אותו ביהמ"ק?

וההסברה בזה - שבית ראשון ובית שני הם ב' אופנים-דרגות בביהמ"ק, ויש בזה מה שאין בזה:

המעלה דבית ראשון - בהתגלות אלקות (מצד העליון), שהי' בו גילוי אלקות בדרגא נעלית יותר מאשר בבית שני, כיון שבבית שני חסרו ה' דברים⁴³, ובפרט הארון, "מקום מנוחת השכינה"⁴⁴. והמעלה דבית שני - בקביעותו בעולם (מצד התחתון), שהי' גדול מבית ראשון בבנין ובשנים⁴⁵, גדלות במקום (בנין) ובזמן (שנים), גדרי העולם.

וזהו הפירוש ד, נחמו נחמו", "נחמה בכפלים", "על בית ראשון ועל בית שני" - שביהמ"ק השלישי יהי' גם בית משולש, שהיו בו המעלות דבית ראשון ודבית שני בתכלית השלימות, וגילוי

משא"כ בכפל ד, נחמו נחמו" מודגש הבלי-גבול בענין הגאולה, בלי-גבול (כפל) לאמיתות⁴⁷.

[ויומתק יותר ע"פ דברי המדרש⁴⁸ "הולכים כולם (האבות והנביאים ששלחם הקב"ה לנחם את כנס"י) לפני הקב"ה ואומרים רבש"ע אינה מקבלת ממנו תנחומין, שנאמר⁴⁹ עני' סוערה לא נוחמה, א"ל הקב"ה אני ואתם נלך וננחמה, הוי נחמו נחמו עמי, נחמה נחמה עמי עי"ן בחיריק (במקום פתח), שפירושו עמדי, אין ראוי לילך אלא אני בעצמי"⁴⁰ - דיש לומר, שענין זה מרומז גם בכפל ד, נחמו נחמו", שהכפל מורה על הבלי-גבול שבנחמה, כיון שהנחמה היא ע"י הקב"ה בעצמו, בלי גבול האמיתי⁴¹].

(37) ומצד העדר ההגבלה שבו ה"ה כולל כל אופני הגאולה בתכלית השלימות, כדלקמן ס"ה.

(38) יל"ש ישע"י רמו תמג.

(39) ישע"י נד, יא.

(40) ועפ"ז י"ל שב, נחמו נחמו עמי" נכללים כל ה, שבע דנחמתא":

ידוע הביאור בסדר ד, שבע דנחמתא", שבתחלה, "הקב"ה אומר לנביאים נחמו נחמו עמי", ולאחר שכנס"י משיבה, ו"תאמר ציון עזבני ה'", "איני מתפייסת מנחמת הנביאים", ו"הנביאים חוזרין ואומרים לפני הקב"ה הנה כנס"י לא נתפייסה בתנחומין שלנו", "עני' סוערה לא נוחמה", אזי "חודר הקב"ה ואומר אנכי אנכי הוא מנחמכם וכו'" (אבודרהם בסדר פרשיות והפטרות - בשם המדרש*).

וענין זה (הנחמה ע"י הקב"ה שבהמשך וסיום ה, שבע דנחמתא") מרומז בהפסרה הראשונה - "נחמו נחמו עמי", א"ת "עמי" אלא "עמי", היינו, שהנחמה היא לא רק ע"י הנביאים, אלא גם ביחד עם הקב"ה בעצמו*.

(41) ראה גם סד"ה נחמו נחמו תער"ב (המשך תער"ב ח"א ע' פה): "וזהו נחמו אתם הנביאים בגילוי

הנבואה שהוא גילוי האצ"י כו', ויש עוד נחמה שלמעלה מזה והוא מבחי' עצמות א"ס הבלי-ג, ועז"א נחמו את עמי, בחי' אנכי אנתמכם".

(42) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 62 ואילך.

(43) יומא כא, ב.

(44) רמב"ן ר"פ תרומה.

(45) ב"ב ג, סע"א ואילך.

(* וי"ל שהכוונה להמדרש שבפנים.

** ולהעיר מאוה"ת פרשתנו (כך ו ע' ברא)

ש"ל ב"פ נחמו כנגד ב"פ אנכי".

וביאור העניין⁵⁰:

מהחילוקים שבין עשה"ד שבפרשת יתרו לעשה"ד שבפרשת ואתחנן - ע"ד ובדוגמת החילוק שבין לוחות ראשונות (שבנ"י היו בדרגת צדיקים) ולוחות שניות⁵¹ (שבנ"י היו בדרגת בעלי תשובה), שהרי עשה"ד שבפרשתנו באים בהמשך (לוחלק מ)דברי התוכחה דמשה לבנ"י, תוכן ענין התשובה, שקשורה עם לוחות שניות. ובסגנון אחר קצת: עשה"ד שבפרשת יתרו עיקרם מצד העליון, ועשה"ד שבפרשת ואתחנן עיקרם מצד התחתון⁵².

וכן הוספה די"ז תיבות ("י"ז תיבות יתירות . . . כמנין טוב" (בעה"ט שם, טז) - די"ל, שמצד הדרך ההגבלה המודגשת בכפל דעשה"ד ניתוסף שלימות ("טוב"), גם בפרטי הענינים.

50) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 69. 51) ולהעיר מהדעות שהנוסח דעשה"ד שבפרשת יתרו ה' כתוב על לוחות ראשונות, והנוסח דעשה"ד שבפרשתנו ה' כתוב על לוחות שניות (פס"ו ולק"ט) תשא לד, א. פרשתנו ה, יב. וראה בארוכה תו"ש תשא (כרך כב) ע' קסא. 52) ועפ"י יש לבאר כמה מהשינויים בין פ' יתרו לפ' ואתחנן בכללות הסיפור דמעמד הר סיני:

בפרשת יתרו מודגשת בעיקר ההתנגלות האלקית שבמעמד הר סיני (באופן שמטבלת מציאות התחתון) - "ויהי קולות וברקים וגו' וקול שופר חזק מאד ויחרד כל העם גו' והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש גו' ויחרד כל ההר מאד" (יתרו יט, טזיט), ובסיום הענין, "וכל העם רואים את הקולות וגו' וירא העם ויניעו ויעמדו מרחוק" (כ, טו), ולא עוד אלא שכאשר אמרו למשה, "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלקים פן נמות", השיב להם משה, "כי לבעבור נסות אתכם בא האלקים ובעבור תהי' יראתו על פניכם גו'" (שם, טזיז), היינו, שרצונו של הקב"ה שתהי' התגלות אלקית שתפעל יראה וביטול.

ובפרשת ואתחנן מודגש בעיקר (תכלית) ומטרתה של ההתגלות האלקית (בהקליטה

אלקות בדרגא הכי נעלית, וקביעות בעולם באופן נצחי, והיבור שניהם יחדיו (שלישי).

וכיון שב' אופני הנחמה על בית ראשון ועל בית שני מרומזים בהכפל ד, נחמו נחמו" (שב' התיבות שוות ממש) שהו"ע הבלי-גבול לאמיתתו (כנ"ל ס"ד) - יש לומר, שגם כפל הנחמה, "על בית ראשון ועל בית שני" (אופנים שונים בביהמ"ק) הוא באופן של בלי-גבול לאמיתתו, היינו, שענינו של ביהמ"ק השלישי הוא בלי-גבול, ומצד העדר ההגבלה יש בו השלימות דכל האופנים האפשריים⁴⁶, מצד העליון ומצד התחתון ומצד שניהם יחד, וכל א' מהם באופן של בלי-גבול.

ו. עפ"ו יש לבאר גם הקשר והשייכות ד, נחמו נחמו" (נחמה בכפלים) לפרשת ואתחנן:

מהענינים העיקריים דפרשת ואתחנן - הכפל דעשרת הדברות, שאף שנאמרו בפרשת יתרו, חזרו ונכפלו בפרשת ואתחנן⁴⁷ כל פרטי הענינים דעשרת הדברות (הכוללים כל התורה כולה⁴⁸) - כפל שוה (בכללות)⁴⁹.

46) להעיר גם מדברי המדרש (שבהערה 10) שהכפל ד, נחמו נחמו" כולל ריבוי ענינים - נחמה עליונים נחמה תחתונים, נחמה חיים נחמה מתים, נחמה בעולם הזה נחמה לעולם הבא, נחמה על עשרת השבטים נחמה על שבט יהודה ובנימין" (ראה גם סה"ש ה'תשנ"ב ח"ב ע' 606 ואילך).

47) ולהעיר, שכל ספר דברים הוא, משונה תורה" (מגילה לא, ב. זח"ג רסא, ב. ועוד), שכופל הענינים שנאמרו בד' הספרים.

48) ראה פרש"י משפטים כד, יב. תו"ש יתרו (כרך טז) ע' רג ואילך. וש"נ.

49) מלבד שינויים אחרים, כמו "שמור" (בפרשתנו) במקום "זכור" (בפרשת יתרו) - ש, שניהם בדבור אחד ובתיבה אחת נאמרו ובשמיעה אחת נשמעו" (פרש"י פרשתנו ה, יב),

ב' המעלות דלוחות ראשונות (מצד העליון), ודלוחות שניות (מצד התחתון), ודשניהם יחד [וי"ל שמרומז גם בדיוק הלשון „תורה חדשה) מאתי תצא” – „מאתי” דייקא, מהקב"ה עצמו, ו„(מאתי) תצא” דייקא, ש„תצא” מן השמים⁵⁷ „מאתי”) ותבוא למטה בארץ בהבנה והשגה (דשכל האדם), אלא, שאין כאן התחלקות דאופנים שונים בתורה, כי אם, שמצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל האופנים האפשריים (כנ"ל ס"ה).

ויש לומר, שבאופן כזה יהי גם ה„יחוד נפלא” (ש„השכל תופס את המושכל ומקיפו בשכלו כו' וגם השכל מלוּבש במושכל”⁵⁸) בהלימוד ד„תורה חדשה מאתי תצא” – שלא תהי' ההתחלקות דב' אופנים, מלמעלה למטה („תען לשוני אמרתך”⁵⁹), שהאדם עונה אחר אמירתו של הקב"ה) ומלמטה למעלה („כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו”⁶⁰, שהקב"ה קורא ושונה אחר לימודו של האדם), כי אם באופן של בלי-גבול, ומצד העדר ההגבלה ישנה גם השלימות בכל האופנים האפשריים.

ז. ועד"ז יש לבאר בנוגע לבקשת משה להכנס לארץ שבהתחלת פרישת ואתחנן:

מהטעמים שלא נתקיימה בקשת משה להכנס לארץ, כמ"ש „ויאמר ה' אלי גו' לא תעבור את הירדן הזה וצו את יהושע גו' כי הוא גו' ינחיל אותם את הארץ גו'”, אף שהכניסה לארץ ע"י משה (אילו היתה)

אבל, כיון שבפרשת ואתחנן לא נזכר כלל הענין דשבירת הלוחות ולוחות שניות (כי אם בפרשת עקב שלאח"ז⁶¹), אף שמצד סדר הדברים מתאים יותר שפרטי הענינים דשבירת הלוחות יבואו בהמשך לכללות הסיפור דמעמד הר סיני עד לנתינת הלוחות שבפרשת ואתחנן, יש לומר, שהכפל דעשה"ד בפרשת ואתחנן מדגיש בעיקר הבלי-גבול דתורה⁶².

וזהו השייכות דפרשת ואתחנן להכפל דהגאולה האמיתית והשלימה (התוכן ד„נחמו נחמו”, „נחמה בכפלים”) – כיון שהבלי-גבול שבתורה לאמיתתו ובשלימותו יתגלה לעתיד לבוא ב„תורה”⁶³ חדשה (ש„מאתי תצא”⁶⁴).

ובפרטיות יותר – שלעתיד לבוא יהיו

במצאיות התחנות – „אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים גו' מן השמים השמייעך את קולו גו' ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת גו'” (פרשתנו ד, לה-לו), „פנים פנים דיבר ה' עמכם” (ה, ד), ובסיום הענין, „את הדברים האלה דיבר ה' אל כל קהלכם בהר מתוך האש הענן והערפל גו'” (שם, יט), ו„כשמעכם את הקול מתוך החושך וההר בוער באש ותקרבו אלי גו' ותאמרו הן הראנו ה' אלקינו את כבודו גו' ועתה למה נמות וגו' כי מי כל בשר אשר שמע קול אלקים חיים גו' קרב אתה ושמע וגו'”, אזי „וישמע ה' את קול דבריכם בדברכם אלי ויאמר ה' אלי שמעתי גו' הטיבו כל אשר דברו” (שם, כ-כח).

53 ט, ט ואילך.

54 ועד"ז י"ל בנוגע להכפל ד„משנה תורה” שמורה על הבלי-גבול דתורה. ועפ"ז יומתק ש„משנה תורה” הוא ספר חזיוני – „החמישית לפרעה”, ד„דאתפרעו ואתגליין מיני' כל נהורין” (זח"א ר"י, א. וראה לקו"ת ס"פ פינחס), בלי גבול.

55 ישיעי נא, ד. ויקר' פ"ג, ג.

56 ולהעיר, שהריבוי דתורה באופן ד„כפלים לתושי” ניתוסף בלוחות שניות (ראה שמו"ר רפמ"ו), אבל הריבוי באופן של בלי-גבול לאמיתתו ובשלימותו הוא ב„תורה חדשה” דלעתיד לבוא.

57 כלשון הכתוב בפרשתנו (ד, לו) „מן השמים השמייעך את קולו גו'”.

58 תניא פ"ה.

59 תהלים קיט, קעב.

60 ראה תדבאר רפ"ח. יל"ש איכה רמז תתרלד.

על ניצוצות הקדושה שמבררים בנ"י בגלות⁶⁶, ובלשון הידוע לעשות מחוץ לארץ ארץ ישראל⁶⁷, ולאחרי וע"י „מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות“⁶⁸ בכירור התחנן, נכנסים לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, ואז תהי' הכניסה לארץ בתכלית השלימות בב' המעלות (דמשה ודיהושע) גם יחד – וגאולה נצחית שאין אחרי' גלות, וגם מצד התחנן.

ומזה מובן שבפרשת ואתחנן מודגשת מעלת הכניסה לארץ בתכלית השלימות (שלא היתה ע"י משה כדי שתהי' בה גם המעלה שע"י יהושע) – באופן של בלי-גבול („נחמו נחמו“, „נחמה בכפלים“⁶⁹),

66 ראה תו"א בראשית ו, א. ר"פ לך לך. ובכ"מ.

67 ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך. סה"ש תנש"א ח"ב ע' 695 (לעיל ע' 298) ואילך.

68 תניא רפ"ז.

69 להעיר, שהכניסה לארץ וירושת הארץ נכפלה בפרשתנו ריבוי פעמים: „יהושע . . ינחיל אותם את הארץ“ (ג, כח), „ובאתם וירשתם את הארץ“ (ד, א), „הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה“ (ד, ה), „בארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה“ (ד, יד), „ואתם עוברים וירשתם את הארץ הטובה הזאת“ (ד, כב), „להביאך לתת לך את ארצם נחלה“ (ד, לח), על האדמה אשר ה' אלקיך נותן לך“ (ד, מ), „וירשו את ארצו ואת ארץ עוג וגו'“ (ד, מז), „על האדמה אשר ה' אלקיך נותן לך“ (ה, טז), „ועשו בארץ אשר אנכי נותן להם לרשתה“ (ה, כח), „בארץ אשר תירשון“ (ה, ל), „לעשות בארץ אשר אתם עוברים שמה לרשתה“ (ו, א), „ארץ זבת חלב ודבש“ (ו, ג), „והי' כי יביאך ה' אלקיך אל הארץ אשר נשבע לאבותיך גו'“ (ו, יו"ד), „ובאת וירשת את הארץ הטובה אשר נשבע ה' לאבותיך“ (ו, יח), „למען

היא באופן נעלה יותר מאשר הכניסה לארץ (שהיתה בפועל) ע"י יהושע (גאולה נצחית שאין אחרי' גלות) – מפני שיש גם מעלה בכניסה לארץ ע"י יהושע.

וההסברה בזה – שכיבוש וחלוקת הארץ ע"י יהושע היא מצד התחנן⁶¹, כמודגש באופן הכיבוש והחלוקה במשך ריבוי זמן, שבע שכבשו ושבע שחלקו⁶², וגם לאח"ז (ואפילו לאחרי מות יהושע) נשאר חלקים מארץ ישראל שעדיין לא נכבשו, כמ"ש בהתחלת ספר שופטים⁶³, „ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל בה' לאמר מי יעלה לנו אל הכנעני להלחם בו ויאמר ה' יהודה יעלה גו' ויאמר יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגורלי ונלחמה בכנעני והלכתי גם אני אתך בגורלך“ – כיון שביורר התחנן הוא ע"י עבודה ממושכת הדרשת ריבוי זמן כו'⁶⁴.

ועוד ועיקר – שגם לאחר שלימות כיבוש וחלוקת הארץ בפעם הראשונה, גלו ישראל מארץ ישראל, ולא רק גלות בכל למשך שבעים שנה, אלא גם הגלויות שלאח"ז עד לגלות האחרון שנמשך קרוב לאלפיים שנה... שהכוונה בזה היא כדי לברר הניצוצות שבגלות (כמארו"ל⁶⁵), „לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים“, דקאי

61 ראה אוה"ת פרשתנו (ע' פז) שהטעם שלא נתקיימה בקשת משה הוא לפי „שמהירידות שנמשכו בגלות הארץ יהי' עלי' גדולה יותר“ (וראה גם שם ע' בירכד).

62 כתובות כה, סע"א. ב"מ פט, א. ובהים קיח, ב. ועוד.

63 א, א"ג.

64 להעיר מהמעלה ד„בעתה“ לגבי „אחישנה“ בנוגע לשלימות עבודת הבירורים (ראה בארוכה שערי אורה שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך).

65 פסחים פז, ב.

* וגם תפלת משה להכנס לארץ נכפלה ריבוי פעמים – תקט"ז תפלות.

לאחרי ההכנה רבה דערב שבת (מי שטרח⁷⁵ בערב שבת יאכל בשבת⁷⁶) שחל בחמשה עשר באב.

ובהקדם ביאור השייכות דחמשה עשר באב (ובפרט כשחל ביום הששי) לגאולה האמיתית והשלימה:

יום חמשה עשר בחודש - שבו „קיימא סיהרא באשלמותא”⁷⁷, שרומז על השלימות דבנ”י ש„מונין ללבנה” ו„דומין ללבנה”⁷⁸, ו„עתידין להתחדש כמותה”⁷⁹, בגאולה האמיתית והשלימה ע”י דוד מלכא משיחא (ששייך ללבנה, ספירת המלכות).

חמשה עשר בחודש מנחם-אב („מנחם” לפני „אב”) - שלימות החודש שנקרא על שמו של משיח, ש„מנחם שמו”⁸⁰, ולידתו („מזלו גובר”⁸¹) בחודש זה (בתשעה באב⁸², וכשמתמלאת הלבנה בחמשה עשר באב יודעים בוודאות שכבר נולד משיח⁸³), חודש שמזלו ארי’, שבו

כאמור, שמצד העדר ההגבלה ישנה השלימות ככל האופנים ובכל הענינים, ובפשטות - שהכניסה לארץ כיבוש וירושת הארץ היא תיכף ומיד⁷⁰ (שלימות בזמן), ובנוגע לכל הארץ כולה (שלימות במקום), לא רק ארץ שבע אומות, אלא גם ארץ קיני קניזי וקדמוני, ארץ עשר אומות, ובאופן ש„כל יושבי” עלי⁷¹ (שלימות בנפש)⁷², שכל בני⁷³ (כולל גם כל בני”ש בכל הדורות שלפני⁷⁴) יושבים בכל ארץ ישראל כולה, באופן קבוע ונצחי לעד ולעולמי עולמים.

*

ח. בהאמור לעיל שבשבת נחמו מודגש הבל”גבול (כפל) שבהגאולה האמיתית והשלימה, ניתוסף עילוי מיוחד בקביעות שנה זו - ששבת נחמו בא

הביא אותנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו” (ו, כג), „כי יביאך ה’ אלקיך את הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה” (ו, א) - י”ז (טוב פעמים!

70) ובלשון הכתוב בר”פ תבוא (בהמשך הפרשיות ד, שבע דנחמתא) - „כי תבוא אל הארץ גו’ (ותיכף ומיד) וירשת וישבת בה” (ובדאי שאין צורך להמתין י”ד שנה לכיבוש וחלוקה), ועד שגם הבאת הביכורים (כהמשך הכתוב „ולקחת מראשית כל פרי האדמה”) היא תיכף ומיד, כיון שיקויים היעוד „ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים גו’ (עמוס ט, יג).

71) ערכין לב, סע”ב. רמב”ם הלי שמיטה ויובל פ”י ה”ח.

72) שלימות (בלי גבול) בעולם שנה נפש - ר”ת עשן, ומתחיל מהשלימות (בלי גבול) דתורה („תורה חדשה מאתי תצא”) - כמ”ש במתן-תורה „והר סיני נעשן כולו” (יתרו יט, יח), שרומז שעי’ התורה נעשית שלימות ב„עשן”, עולם שנה נפש (ראה אוה”ת יתרו ע’ תתטו ואילך).

73) כולל גם שבט לוי - „עתידה ארץ ישראל שתחלק לשלשה עשר שבטים” (ב”ב קכב, א).

74) שבוה מודגשת השלימות ד„כל יושבי” גם לגבי המעמד ומצב ד, כל יושבי” עלי”” בזמן הבית.

75) „טרח” דייקא - לא רק הכנה סתם, אלא הכנה רבה, כי מצד גודל החשיבות דשבת יש צורך בהכנה רבה דוקא (ראה ביצה ב, ב ובפרש”י. ובכ”מ).

76) ע”ז ג, סע”א.

77) זח”א קנ, רע”א. ועוד. וראה שמו”ר פט”ו, כו.

78) ראה סוכה כט, א. ב”ר פ”ו, ג. אוה”ת בראשית ד, סע”ב ואילך. ועוד.

79) נוסח ברכת קידוש לבנה (סנהדרין מב, א). 80) סנהדרין צח, ב. ירושלמי ברכות פ”ב ה”ד. איכ”ר פ”א, גא.

81) ראה ירושלמי ר”ה פ”ג ה”ח ובקה”ע ופני משה שם.

82) ירושלמי ואיכ”ר שם. במדב”ר פ”ג, ה (בסופו).

83) ע”ד שמצינו בנוגע לקביעת היו”ט דחמשה עשר באב על שכלו מתי מדבר, אף שביטול הגזירה ה”י כבר בתשעה באב (תענית ל, סע”ב ובפרש”י ותוס’ - מאיכ”ר פתיחתא לג).

דוקא, כדאיאת במדרז"ל⁹² שכשגעתה פרתו פעם א' נחרב ביהמ"ק, וכשגעתה פרתו פעם הב' נולד מושיען וגואלן של ישראל, ולא עוד אלא שגם לאחר ששנעשה גדול⁹³, כולל ובמיוחד גדלות רוחנית, "משכמו ומעלה גבוה מכל העם"⁹⁴ (ככל פרטי דיני מלך⁹⁵, ועאכו"כ בנוגע למלך המשיח, מלך ורבי⁹⁶), נמשך

„יבוא אר"י כו' ויבנה אריאל"⁸⁴.

ובפרט כשחל ביום הששי - יום ברא אדה"ר⁸⁵, שנברא ביום הששי „כדי שיכנס (ימצא הכל מוכן) לסעודה מיד"⁸⁶ - שרומז על אלף הששי שבו הכל מוכן לסעודה⁸⁷ דליתן ושור הבר⁸⁸ ב"יום שכולו שבת ומנוחה לחי העולמים"⁸⁹.

ויש לומר, שבענינים אלו (חמשה עשר בחודש, חמשה עשר באב, וקביעותו (ביום הששי) מודגש הבל-גבול (כפל) שבהגאולה האמיתית והשלימה שמתבטא בהשלימות האמיתית דכל הענינים גם יחד:

בהענין ד„קיימא סיהרא באשלמותא“ (חמשה עשר בחודש) - ששלימות הלבנה היא עיי"ז שמקבלת אור השמש בשלימות, ועד לתכלית השלימות דחיבור ב' המעלות דשמשא וסיהרא לעתיד לבוא, כמ"ש⁹⁰ „והי' אור הלבנה כאור החמה גו"⁹¹.

בהענין דחמשה עשר במנחם-אב - שלידת משיח היא ברגע שלאחר החורבן

נחמו" - שהו"ע חיבור טובב וממלא, מקיף ופנימי (סד"ה נחמו עת"ר* תער"ב**).

92) ירושלמי ואיכ"ר שם.

93) ומסתבר יותר לומר שגם זה נכלל ב„נולד מושיען של ישראל“ - שאין הכוונה להיציאה לאויר העולם, שאו בפועל אינו „מושיען של ישראל“*, אלא להתגלות (דוגמת לידה כפשוטה) ד„מושיען של ישראל“, שכבר ראוי ומוכן לגאול את ישראל בפועל ממש (וראה גם נצח ישראל (למהר"ל) פכ"ו (ע' קלב). ישועות משיחו (לאברבנאל) העיון השני פ"א).

94) שמואל-א ט, ב. וראה אוה"ת וירא תשסד, ב. ועוד.

95) להעיר משיעור הרמב"ם דיום הש"ק זה (הל' זכ"י ומתנה ספ"א) - „עושיין כפי משפט המלך, שכל דיני המלך בממון על פיהן דנין“.

96) ש„לימד כל העם ויורה אותם כו" (רמב"ם הל' תשובה ספ"ט). וראה סה"מ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג.

(* ושם: „וזהו והי' אור הלבנה כאור החמה כו"*. **) ושם: „לענין יהי' המקיף בבחי' פנימי ממש . . וזהו נחמו נחמו עמי, נחמו אתם נביאי בגילוי הנבואה שהוא המשכת הא"פ, ועוד נחמו את עמי בבחי' נחמה העליונה דאנכי אנחמכם בהמשכת גילוי הא"פ בפנימיות ממש“.

ולהעיר גם מהקשר למש"נ בפרשת ואתחנן (ד, ט) „וידעת היום והשבות אל לבבך גו"“, שהאמונה שהיא בבחי' מקיף נמשכת בפנימיות בדעת (ראה לקו"ת פרשתנו ז, ג. המשך תעריב שם - בביאור המשך החפירה. דברו על לב ירושלים וקראו אלי“). (* אף ש"ל שלעת"ל יוכל תינוק שנוולד לעשות כו"כ פעולות, כבימי המבול (ראה ב"ד פל"ז, א). ולהעיר גם מ„נבואת הילד“ (נדפס בסו"ס גניז ומצורה. ועוד). ואיכ"ר.

84) יל"ש ירמ"י בתחלתו (רמז רנט).

85) שהמליך את הקב"ה על כל העולם בהכרותו „ה' מלך גאות לבש“ (תהלים צג, א - שירו של יום הששי), ובאמרו לכל הנבראים „בוא ונשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו“ (שם צה, ו - כמ"ש בקבלת שבת) - שתכלית השלימות דהתגלות מלכותו של הקב"ה בעולם תהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

86) סנהדרין לח, א ובפרש"י.

87) להעיר ממאז"ל „הכל מתוקן לסעודה“ (אבות פ"ג מט"ז - שלומדים בשבת זה).

88) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פ"ג, ג. ועוד.

89) תמיד בסופה.

90) ישע"י ל, כו.

91) ויש לקשר זה עם ענין הכפל: כפל האותיות שרומזות על גאולה - שאותיות כפולות הם בחי' יהוד און דוכרין עם און נוקבין, שוה"ע יהוד קוב"ה ושכינתי, יהוד סוכ"ע וממכ"ע, שעיי' נעשית הגאולה (רד"ה לך לך תר"ל. וראה גם סד"ה נחמו עת"ר); והכפל ד„נחמו

על חייו" באופן שלמעלה ממדידה והגבלה - חיים נצחיים.

י. והדגשה יתירה בכהנ"ל - בשבת נחמו שלמחרת חמשה עשר באב דשנת ה'תנש"א:

דובר כמ"פ בתקופה האחרונה שלפי כל הסימנים נמצאים אנו ב"שנה שמלך המשיח יתגלה בו"¹⁰⁴ (נוסף על החשבון דערב שבת לאחר חצות שמתחיל בשנת ה'תנש"א¹⁰⁵) - כמרומו בהר"ת (שנתפשת ככל ישראל), "הי' תהא שנת נפלאות אראנו", ובפרט שבמשך השנה ראו בפועל (ויראו עוד) כו"כ מאורעות שהם "נפלאות", ויתירה מזה, שכל א' מהם הוא באופן של "פלא" גם ביחס לה"פלא" שלפניו, פלא לגבי פלא שמעורר התפעלות חדשה¹⁰⁶.

- כולל גם ה"פלא" שמתרחש בימים אלו ממש: כינוס אנ"ש והשלוחים שיחיו במדינת רוסיא, שהתכנסו מכו"כ מקומות (גם משאר מדינות שבעולם) בעיירה ליובאוויטש, כולל גם כדי להשתטח על ציוני קודש של רבותינו נשיאינו ששם מנוחתם כבוד, וגם על הציון הק' של אאמור ז"ל (שיום ההילולא שלו, עשרים באב, מתברך מיום הש"ק זה), ונוסף לזה, מתכנסים בעיר הבירה דכל המדינה, מאסקווא¹⁰⁷ כדי להתייעץ ולהתדבר יחדיו

החורבן והגלות משך זמן, ועד למשך זמן הכי ארוך - שהכוונה בזה היא שתהי' שלימות הגאולה מצד העליון ומצד התחתון, ומצד שניהם יחד.

ובהענין דהכל מוכן לסעודה - ששלימות הסעודה ד"יום שכולו שבת" (ע"י ההכנה ביום הששי) בכל פרטי הענינים היא מצד השלימות דבלי גבול, כמודגש גם בהכפל ד"טוב"⁹⁷ ביום הששי⁹⁸.

ט. ויש להוסיף, שהענין דבלי-גבול מודגש גם בעבודת האדם החל מחמשה עשר באב - ד"מכאן"⁹⁹ ואילך דמוסיף יוסיף", "מחמשה עשר באב ואילך דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו":

כיון ש"כל ישראל בחזקת כשרות"¹⁰⁰, ומקיימים מצות תלמוד תורה ע"י קביעת עתים לתורה, "כדת הניתנה לכל אחד ואחד בהלכות תלמוד תורה"¹⁰¹, מובן, שעיקר ושלימות הענין דהוספה בלימוד התורה הוא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה,

ובלשון הכתוב בפרשת השבוע¹⁰² - "בכל מאדך", "מאד שלך", שקשור עם "מאד" (בלי גבול) האמיתית¹⁰³,

וזהו ההכנה להוספה בתורה לאמיתתה ובשלימותה באופן של בלי גבול ממש - "תורה חדשה מאתי תצא" (כנ"ל ס"ו).

ועי' נעשית השלימות ד"יוסיף חיים

(104) יל"ש ישעי' רמו תצט.

(105) ראה סה"ש ה'תשנ"ב ח"א ע' 254. וש"נ.

(106) וע"ד שמצינו במ"ת ש"על כל דיבור פרחו נשמתן" (שבת פה, ב), שכיון שהדיבור השני הביא לכלות הנפש מחדש, עכצ"ל, שנתגלה בו גילוי נעלה יותר מהדיבור שלפניו; וביחד עם זה, גם הגילוי היותר נעלה נמשך ונקלט בפנימיות, עיי' ש"החזירה להם הקב"ה להן בטל שעתיד להחיות בו את המתים" (שבת שם. תניא ספ"ל¹⁰¹), כח הבלי גבול.

(107) להעיר, שהמאמר וידעת היום (שמתחיל בפסוק בפרשת ואתחנן) תרנ"ז - א' המאמרים

(97) ובפרט שבפעם השני' נאמר "טוב מאד", ש"מאד" הוא בלי גבול.

(98) נוסף לכך ש"ששי" הוא הכפל ד"שלישי", שענינו חיבור עליון ותחתון.

(99) תענית בסופה ובפרש"י.

(100) רמב"ם הל' קידוה"ח פ"ב ה"ב.

(101) תניא פ"לד.

(102) ו, ה.

(103) ראה תוי"א מקץ לט, ג ואילך. ובכ"מ.

וגם לפי מנין החדשים מחודש ניסן - שאילו זכו היתה באה הגאולה בחודש ניסן, שבו נגאלו ובו עתידין להגאול¹¹⁴, ועכ"פ בחודש אייר, ר"ת אברהם יצחק יעקב ורחל¹¹⁵ (ד' רגלי המרכבה¹¹⁶) ש,מבכה¹¹⁷ על בני מאנה להנחם¹¹⁸ עד שהקב"ה מבטיחה ש,שבו בנים לגבולם¹¹⁹, ועכ"פ בחודש תמוז, חודש הגאולה - נמצאים כבר בחודש החמישי, בחי' "החמישית לפרעה", דאטפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין¹²⁰, חודש מנחם-אב שמולו ארי' (כנ"ל ס"ח),

ובחודש זה עצמו - בשבת נחמו, שבו מתחילה ה"נחמה בכפלים" (כפלים לתושי'¹²¹), ד,שבע דנחמתא", ובחציו השני של החודש, שבו מתחילה ההכנה¹²²

(114) ר"ה יא, רע"א. שמו"ר פט"ו, יא.

(115) מא"א א, פד. ב"ש אה"ע סקכ"ו ס"כ.

(116) ולהעיר, שרגל הרביעי שבמרכבה (רחל) הוא (גם) דוד (זח"א רמח, ב. ועוד) - דוד מלכא משיחא.

(117) ירמ' לא, יד.

(118) להעיר מח"ג כ, ב: "מאנה להנחם על בני", דלא קבלה מנייהו ונחומין, כי איננו (ולא כתיב כי אינם), בגין דמלכא קדישא הוה סליק לעילא ולעילא ולא אשתכח בגוה", שכולל גם "מאנה להנחם" ע"י הנביאים, כי אם דוקא ע"י הקב"ה בעצמו.

(119) שם, טז.

(120) ראה לעיל הערה 54.

(121) להעיר ש,לתושיה" בגימטריא תנש"א.

(122) ויתירה מזה - כידוע ש,ארי" (מזלו של חודש מנחם-אב) ר"ת אלול ר"ה יוהכ"פ הוש"ר (של"ה ריש גמ' ר"ה ריג, א). ועוד, שכולל (נוסף על ההכנה) גם חודש אלול, וגם חודש תשרי, עד ועד בכלל הוש"ר.

(* וראה גם זח"ב כט, ב: "כי איננו, כי אינם מבעי ל", אלא בגין דבעלה זאיהו קול אסתלק מינה ולא אתחבר בהדה". ובלקוטי לוי"צ שם (ע' נט) מבאר ש-אסתלק מינה הוא ת"ת, ולא אתחבר בהדה הוא יסוד", ומסיים, ש,עפ"ז אי"ש שגם פירוש הפשוט כי איננו שקאי על בני ג"כ אי"ש, כי בני יוסף ובנימין הם בחי' יסוד".

„איש את רעהו יעזורו¹⁰⁸“, מתוך אהבה ואחדות, „כאיש אחד בלב אחד¹⁰⁹“ ולקבל החלטות טובות להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בכל המדינה ובכל העולם כולו, ויה"ר שהי' הכינוס בהצלחה רבה ומופלגה, ובאופן של הוספה כפולה ומכופלת, „דמוסיף יוסיף“, ועד להוספה שלמעלה ממדידה והגבלה - שמאורע זה הו"ע של „נפלאות“, שאותה מדינה שלחמה נגד פעולותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ועד"ז בנוגע לפעולותיו של בעל ההילולא דעשרים באב) בהפצת התורה והמעיינות חוצה, מארחת ומכבדת את תלמידי ושלוחיו וההולכים בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה -

ש,נפלאות" אלו (שכבר ראו בפועל) מעוררים ומדגישים שתיכף ומיד רואים הפלא הכי גדול - גאולה האמיתית והשלימה עלי' נאמר¹¹⁰, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“, „נפלאות" גם בערך ליצי'מ¹¹¹.

ובפרט שבשנת „נפלאות אראנו" עצמה הולכים ומתקרבים לסיומה של השנה - שנמצאים כבר לאחר חודש העשירי (מחודש תשרי, התחלת וראש השנה), בחודש ה"א, שקשור עם „אחד עשר יום מחורב"¹¹², בחי' שלמעלה ממדידה והגבלה דעשר, דסדר השתלשלות¹¹³.

הקבועים של כ"ק אדנ"ע שהי' חוזר עליו מפעם לפעם ביחוד בשביל לטהר איר העולם (היום יום" כה תמוז. ובכ"מ) - נקרא בשם „וידעת מאסקווא".

(108) ישע"י מא, ו.

(109) פרש"י יתרו יט, ב.

(110) מילה ז, טו.

(111) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפו). וש"נ.

(112) לשון הכתוב - דברים א, ב.

(113) ראה סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 630. וש"נ.

בה¹²⁵, ועוד ועיקר, לימוד פנימיות התורה, כדברי האריז"ל (שיום ההילולא שלו בחמשה מנ"א) ש, בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה¹²⁶, ובמיוחד לאחרי שנתבארה בתורת החסידות באופן ששייך להבנה והשגה דכאו"א מישראל,

והדגשה מיוחדת על ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה - הן בנגלה דתורה, ובפרט בספרו של הרמב"ם¹²⁷ שכולל גם ההלכות ששייכות לזמן הגאולה, כמו הלכות בית הבחירה (שלמדום זה-עתה בימי בין המצרים), וכן הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח¹²⁸, והן בפנימיות התורה, שנוסף לכך שכללות הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה, "בהאי חיבורא דילך (תורתו של רשב"י) . . . יפקון בי' מן גלותא ברחמי"¹²⁹, יש עליו מיוחד בלימוד החלקים דפנימיות התורה שמבארים עניני הגאולה.

ומה טוב - שלימוד זה יהי באופן ד"עשרה (ציבור) שיושבים (בהתייבות וקביעות) ועוסקים (באופן של "עסק") בתורה¹³⁰, כההוראה ד"דבר משנה" שלומדים בפרקי אבות דשבת זה - פרק שלישי, שגם רומז לגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי, שעל ידם נעשית

(125) תניא אגה"ק סכ"ג.

(126) שם סכ"ו (קמב, ב).

(127) נוסף על לימוד השיעורים היומיים (וראה גם הערה הבאה, ולעיל הערה 95).

(128) בסיום וחותם ספר שופטים (ספר הי"ד, שהוא סיום ספר יד (החזקה) כולו). ולהעיר, שהתחלת הלימוד דספר שופטים (נעוץ סופן בתחלתו) הוא בסמיכות לראש השנה, סיום וחותם ה"שבע דנחמתא", שהתחלתו בשבת נחמו.

(129) זח"ג קכד, ב - ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק שם.

(130) אבות פ"ג מ"ו.

לחודש שלאח"ז, חודש אול, חודש האחרון דשנת "נפלאות אראנו"¹³¹ -

הרי בודאי ובודאי שצריכה להיות הגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", בפועל ממש, ותיכף ומיד, בעיצומו של שבת נחמו שלמחרת ט"ו באב, שבו מודגש הבל"גבול דהגאולה האמיתית והשלימה.

*

יא. ובנוגע לפועל:

כיון שנמצאים על סף הגאולה האמיתית והשלימה שבה יהיו כל הענינים באופן של בלי גבול - צריכה להיות ה"טעימה" (בערב שבת, ש"טוב לטעום מכל תבשיל ותבשיל"¹²⁴) מהבלי גבול דהגאולה, ע"י ההוספה בעניני התומ"צ באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובפרטיות יותר - הוספה בלימוד התורה (מוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה), הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה, ש"רוב סודות התורה גנוזין

(123) וגם חודש ההכנה לשנה הבאה - ה'תשנ"ב, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות בכל*, היינו, שה"נפלאות" אינם רק בענינים פרטיים, אלא "נפלאות בכל", באופן של בלי גבול (ומצד העדר ההגבלה ישנם גם כל הענינים הפרטיים), ועוד וג"ז עיקר, לא רק "נפלאות אראנו" (נ"א) בלשון עתיד, אלא גם "נפלאות בעינינו" (נ"ב), כלשון הכתוב (תהלים קיח, כג) "מאת ה' היתה זאת היא נפלאות בעינינו", שמהללים להקב"ה על נפלאות הגאולה** שכבר היו בפועל (בשנת נפלאות אראנו).

(124) שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס רב.

(*) ולהעיר ש"בכל" בגימטריא נ"ב.

(**) נפלאות היא בעינינו ולא נוכל לדעת איך היתה גאולה שלימה כ"כ מה שלא יורה עליו הטבע" (מצו"ד עה"ט).

יג. ויש להוסיף בזה גם בשייכות להאמור לעיל ע"ד ההוספה בלימוד התורה מחמשה עשר באב ואילך:

„שלשה דברים” - רומזו (גם) על התורה, „אוריין תליתאיי”¹³⁵, כולל ובמיוחד - ה„תורה חדשה (ש)מאתי תצא” בגאולה השלישית, שההכנה לזה היא ע”י ההוספה בלימוד התורה באופן של בלי גבול מחמשה עשר באב ואילך (כנ”ל ס”ט).

ועפ”ז יש לבאר הוראת המשנה „הסתכל בשלשה דברים” שנלמדת ביום השבת שלמחרת חמשה עשר באב - שאף שבחמשה עשר באב החליט כאו”א (והתחיל לקיים בפועל) להוסיף בלימוד התורה, מ”מ, ביום השבת שלמחרתו צריך לבחון („הסתכל”) עוד הפעם ההחלטות שלו ולהוסיף בהם עוד יותר, באופן כפול¹³⁶, ועד שיהיו באופן המתאים וראוי להכנה (מעין ודוגמא) להבלי גבול ד„תורה חדשה מאתי תצא”, השלימות ד„אוריין תליתאיי” בגאולה השלישית.

יד. ויה”ר שמההסתכלות (עיון

בשליטת הרע, ואפילו לא „לידי עבירה”, שגם דברים שיכולים להביא לידי עבירה (כמו תאוות היתר) נעשים מושללים בדרך ממילא, מצד ההסתכלות בעניני הגאולה, מעין ודוגמת המעמד ומצב דימות המשיח, כפס”ד הרמב”ם (בסיום וחותם ספרו „משנה תורה”) ש„באותו הזמן . . כל המעדנים מצויין כעפר”, „כעפר” דייקא, שאין לו שום חשיבות, כיון ש„לא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה’ בלבד”.

135 שבת פה, א.

136 להעיר מהשייכות דכפל לשבת - „כל עיסקא דשבתא כפול” (מדרש תהלים צב, א), שלכן שייך לגאולה, כמארו”ל (שבת קיח, ב) „אלמלי משמרין ישראל שותי שבתות כהלכתן מיד נגאלין”, דקאי על „שתי שבתות” שבכל שבת (לקו”ת בהר מא, א), הכפל שבשבת (וראה רד”ה לך לך תר”ל).

הנחמה בכפלים על בית ראשון ובית שני. יב. ויש להוסיף לימוד והוראה בשייכות לענין הגאולה גם מהתחלת פרק שלישי - „הסתכל בשלשה דברים”:

„שלשה דברים” (סתם) - יש לומר, שגם רומז לגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי, גאולה משולשת וביהמ”ק משולש, שכולל ב’ המעלות דגאולה ראשונה ושני, בית ראשון ושני, ושניהם יחד.

ו„הסתכל בשלשה דברים” - „הסתכל” דייקא, שמורה על העיון וההתבוננות בהעמקה יתירה¹³¹ בענין הגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי („שלשה דברים”), מתוך צפי והשתוקקות מיוחדת, „אזכח לו בכל יום שיבוא”¹³², שיבוא בכל יום, ביום זה ממש, ועאכו”כ כשעומדים על סף הגאולה, שההסתכלות בשלשה דברים היא ביתר שאת וביתר עוז.

ויש לומר, שההסתכלות בעניני הגאולה השלישית וביהמ”ק השלישי („שלשה דברים”) פועלת שלימות בכל עניני העבודה שנכללים ב„שלשה דברים” - ג’ הקוין דתורה עבודה וגמילות חסדים¹³³, שקיומם ע”י ג’ הלבושים דמחשבה דיבור ומעשה - שהעבודה אינה באופן של התחלקות, אלא באופן של בלי גבול, ומצד העדר ההגבלה ישנה השלימות בכל הקוין¹³⁴.

131 ראה שו”ע אדה”ז או”ח סקכ”ח סל”ו. ועוד.

132 נוסח „אני מאמין” הנדפס בסידורים וכו’. וראה לקו”ש חכ”ג ע’ 394.

133 אבות פ”א מ”ב.

134 ועד”ז בנוגע ל„טור מרע” - כהמשך המשנה „ואין אתה בא לידי עבירה” - „ואין אתה בא” דייקא, בדרך ממילא, ללא צורך להתעסק

באים ונכנסים לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש השלישי,

והוגגים שם את שמחת הגאולה¹⁴¹ מתוך שמחה גדולה ויתירה גם ביחס לשמחת בית השואבה¹⁴² שעלי' אמרו¹⁴³ „מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו“,

ובלשון חז"ל בסיום וחותם מסכת תענית (בהמשך הסוגיא ד„לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב“) – „עתידי הקב"ה לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם . . . וכל אחד ואחד מראה באצבעו, שנאמר¹⁴⁴ ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו ויושיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו“.

141) כמרומו גם ב„והי' עקב תשמעון“ – „אין והי' אלא לשון שמחה“ (וראה ב"ר פמ"ב, ג. וש"נ), כולל ובמיוחד לכלל לראש – שמחת הגאולה.

142) „על חמש עשרה מעלות היורדות מעזרת ישראל לעזרת נשים כנגד חמש עשרה מעלות שבתהלים* (סוכה שם).

143) סוכה נא, סע"א – במשנה. שם, ב.

144) ישעי' כה, ט.

והתבוננות) בעניני הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי („הסתכל בשלשה דברים“), נזכה תיכף ומיד לראות הגאולה השלישית וביהמ"ק השלישי בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש.

ובפשטות – בשבת פרשת ואתחנן, שבת נחמו, לפני התחלת הקריאה (בזמן המנחה) בפרשה שלאח"ז, „והי' עקב תשמעון“,

– ששייך במיוחד לתקופה זו, כידוע¹³⁷ ש„עקב“ קאי (גם) על אחרית הימים, עקבתא דמשיחא, שאז ודאי „תשמעון גו' ושמרתם ועשיתם גו'“ כל עניני התומ"צ מחשבה ודיבור ומעשה („שלשה דברים“) –

מתקיימת בקשת משה („גואל ראשון הוא גואל אחרון“¹³⁸), „אעברה נא ואראה את הארץ הטובה גו' ההר הטוב הזה (זו ירושלים) והלבנון“ (זה בית המקדש)¹³⁹, שמשה רבינו, וכל דורו, וכל בני' שבכל הדורות, יחד עם בני' שבדורנו זה, „בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו“¹⁴⁰, ונשיא דורנו בראשנו,

137) ראה אוה"ת ר"פ עקב.

138) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"נ.

139) ג, כה ובפרש"י.

140) בא יו"ד, ט.

(* ספרו של דוד מלכא משיחא.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגבוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיבף ומיד ממש

*

לזכות

מושקא תחי'

לרגל יום ההולדת שלה לאויוש"ט,
ביום י"ד מנ"א ה' תהא שנת פלאות דגולות

ולזכות

אחי' החייל ב"צבאות השם" יוסף יצחק שי'
לרגל יום ההולדת שלו החמישי לאויוש"ט,
ביום כ"ב תמוז ה' תהא שנת פלאות דגולות

ולזכות

אחיותיהם ואחיהם חיילי "צבאות השם"
חנה, מנחם מענדל, רבקה, מיכאל ומרים שיחיו

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת רחל שיחיו ניגן

*

היי שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים מל: 753-6844 (718)

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתינו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>